

ESTELLE MASKAME

LOVE › NEED › MISS

love
you

UN AMOR TEMPESTUÓS.
UNA RELACIÓ ADDICTIVA.

labutxaca

Estelle Maskame

Love You

Traducció d'Esther Roig

Fanbooks
Barcelona

Títol original: *Did I Mention I Love You*

© Estelle Maskame, 2015

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Fanbooks l'any 2015

Primera edició en aquest segell: gener del 2018

© de la traducció: Esther Roig, 2015

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.

Impressió: CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 25.287-2017

ISBN: 978-84-17031-47-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

SI LES PEL·LÍCULES I ELS LLIBRES m'han ensenyat alguna cosa, és que Los Angeles és la ciutat més maca amb les persones més maques i les platges més maques. I per això, com totes les noies d'aquest món, somiava anar algun dia al Golden State. Volia córrer per la sorra de Venice Beach, posar les mans sobre les estrelles de les meves celebritats preferides al Passeig de la Fama, situar-me darrere el rètol de Hollywood i contemplar aquella preciosa ciutat des de dalt.

Això, i totes les altres coses penoses que han de fer els turistes.

Amb un auricular a l'orella, l'atenció dividida entre la música que sento i la cinta transportadora que avança davant meu, intento trobar un espai per instal·lar-m'hi i pescar el meu equipatge. Mentre tothom empeny i xerra alt amb els companys, l'un cridant que acaba de passar la seva maleta i l'altre que no, que aquella no és la seva, sospiro i em concentro en una de color caqui que s'acos-

ta. Sé que és la meva perquè té la lletra d'una cançó gargotejada en un cantó, així que agafó el mànec i l'estiro tan de pressa com puc.

—Ei, aquí! —crida una veu coneguda.

La veu sorprenentment greu del meu pare m'arriba mig apagada per la música, però per alta que la tinguéssim segurament el sentiria a un quilòmetre. La seva veu és massa dolorosament irritant per ignorar-la.

Quan la mare em va dir que el pare li havia demanat que jo passés l'estiu amb ell, a totes dues ens va agafar un atac de riure de tan absurd que ens va semblar.

—No cal que hi vagis —em recordava la mare cada dia.

Tres anys sense dir res i, de cop, volia que passés tot l'estiu amb ell? El que hauria pogut fer era començar a trucar de tant en tant, preguntar-me com estava, tornar a poc a poc a la meua vida; però no, va decidir llançar-se de cap i demanar-me que passés vuit setmanes amb ell. A la mare no li feia cap gràcia. No creia que es mereixés tenir-me vuit setmanes. Deia que mai faria prou per compensar el temps que havia perdut amb mi. Però el pare no va parar d'insistir, intentant convence'm amb desesperació que m'encantaria el sud de Califòrnia. No sé per què un dia va decidir, sense més ni més, tornar a posar-se en contacte amb nosaltres. ¿Esperava poder reparar la relació amb mi que havia trencat el dia que es va aixecar i va marxar? Jo dubtava molt que fos possible, però un dia em vaig rendir i vaig trucar-li per dir-li que hi volia anar. Tanmateix, la meua decisió no tenia gaire a veure amb ell. Tenia més a veure amb dies calorosos

d'estiu i platges meravelloses i la possibilitat d' enamorar-me d'un model de les botigues d'Abercrombie & Fitch, morenos i amb uns bons abdominals. A més a més, tenia les meves raons per voler allunyar-me mil cinc-cents quilòmetres de Portland.

O sigui que no estic gaire il·lusionada per veure la persona que ve cap a mi.

En tres anys poden canviar moltes coses. Fa tres anys, era set centímetres més baixeta. Fa tres anys, el meu pare no tenia cabells blancs tan evidents. Fa tres anys, tot plegat no hauria estat incòmode.

Intento somriure com puc, somriure per no haver d'explicar per què tinc els llavis permanentment premutats. Sempre és més fàcil somriure.

—Mira la meva nena! —diu el pare, obrint molt els ulls i fent cara d'incredulitat perquè ja no sóc com quan tenia tretze anys.

Ah, quina sorpresa, oi?, que les noies de setze anys no semblin les mateixes que al primer any d'institut.

—Sip —faig, traient-me l'auricular. Sento la música, fluixa, vibrant als dits.

—T'he enyorat molt, Eden —diu, com si m'hagués d'emocionar molt saber que el meu pare, que ens va abandonar, m'enyora, i m'hagués de llançar als seus braços i perdonar-lo allà mateix. Però les coses no van així. No hauries d'esperar que et perdonin: t'ho hauries de guanyar.

Però, per altra banda, si he de viure amb ell vuit setmanes, val més que intenti aparcar la meva hostilitat.

—Jo també a tu.

El pare em somriu i se li enfonsen els clotets a les galtes com un talp en la terra.

—Dóna'm la maleta —diu, i l'agafa i l'arrossega.

El segueixo fora del LAX. Estic atenta per si em passa pel costat alguna estrella de cinema o una model, però no en veig cap abans que sortim.

A l'aparcament la calor em cau a sobre, el sol em fa pessigolles a la pell i la brisa suau em fa voleiar els cabells. El cel està força serè, a banda d'alguns núvols inoportuns.

—Em pensava que faria més calor —comento, empipada perquè Califòrnia no està completament lliure de vent, núvols i pluja com m'han fet creure els tòpics.

No se m'havia acudit que l'avorrida ciutat de Portland pogués ser més calorosa a l'estiu que Los Angeles. Quina desil·lusió! Ara me'n tornaria a casa per penós que sigui Oregon.

—Doncs fa força calor —diu el pare, arronsant les espatlles, com disculpant-se pel temps.

Quan el miro de reüll, veig com es desespera buscant alguna cosa per dir. No hi ha res de què parlar que no sigui d'alguna cosa relacionada amb la incòmoda realitat de la situació.

Deixa la maleta al costat d'un Lexus negre i jo miro poc convençuda la llustrosa pintura. Abans del divorci, ell i la mare compartien un Volvo ronyós que s'espatllava cada quatre setmanes. Amb sort. O bé el paguen molt bé a la feina que té ara o abans havia decidit no gastar els diners amb nosaltres. Potser pensava que era malgastar-los.

—Està obert —diu, fent un cop de cap en direcció al cotxe mentre obre el maleter i hi deixa el meu equipatge.

Vaig cap al costat dret del cotxe i em trec la motxilla, obro la porta i hi pujo. La pell del seient em crema les cuixes. Espero en silenci que el pare s'assegui rere el volant.

—Ha anat bé el vol? —pregunta, intentant començar una conversa mentre engega el motor i surt d'on ha aparcat marxa enrere.

—Sí, ha estat bé.

Agafó el cinturó i me'l cordo, mirant inexpressivament pel vidre amb la motxilla ben agafada a la falda. El sol m'encega, així que obro una butxaca de la motxilla, trec les ulleres de sol i me les poso. Sospiro.

Gairebé sento que el pare s'empassa la saliva quan respira fondo abans de fer la pregunta.

—Com està la teva mare?

—Molt bé —dic, potser amb massa entusiasme, perquè vull deixar clar que està la mar de bé sense ell. Tampoc és del tot veritat. Està bé. Ni molt bé, ni molt malament. S'ha passat els últims anys intentant convence's que el divorci és una experiència de la qual pot aprendre alguna cosa. Vol creure que ha rebut un misatge positiu o que l'ha omplert de saviesa, però francament l'únic que ha fet és fer-li odiar els homes.— Més bé que mai.

El pare assenteix i, agafant fort el volant, sortim de l'aeroport i entrem en un bulevard. Hi ha molts carrils, tots plens de cotxes; el trànsit és dens, però fluid. Aquí

el paisatge és obert. Els edificis no són gratacels altíssims l'un al costat de l'altre, com a Nova York, ni fileres d'arbres com a casa meva, a Portland. L'única cosa satisfactòria que descobreixo és que les palmeres realment existeixen. Sempre havia tingut el dubte que no fossin un mite.

Passem per sota d'una sèrie d'indicadors, un a sobre de cada carril, que dirigeixen cap a les ciutats i els barris propers. A la velocitat en què anem, les paraules es veuen borroses. S'està formant un nou silenci i el pare ràpidament s'escura el coll i fa un altre intent d'iniciar una conversa amb mi.

—Santa Monica t'encantarà —diu, somrient molt breument—. És una ciutat preciosa.

—Sí, me n'he informat —dic, repenjant el braç a la finestra i contemplant el bulevard. De moment, Los Angeles no és tan glamurós com a les fotos que he vist per internet.— És aquella que té allò al moll, oi?

—Sí, el Pacific Park. —Un raig de sol fa brillar l'aliança d'or que el meu pare porta al dit de la mà que agafa el volant. Gemego. Se n'adona.— L'Ella es mor de ganes de conèixe't —diu.

—Jo també a ella —dic, però és mentida.

L'Ella, segons em va informar fa poc el meu pare, és la seva dona. Una substituïda per a la meva mare: una cosa nova, una cosa millor. I això és una cosa que no entenc. Què té aquesta Ella que no tingui la meva mare? Una tècnica millor per rentar els plats? Fa el pastís de carn més bo?

—Espero que us avingueu —diu el pare després

d'un moment de silenci sufocant. Es passa al carril més ràpid.— M'agradaria molt que anés tot bé.

El pare té moltes ganes que això vagi bé, però jo no estic tan entusiasmada amb la idea d'un model de família reconstituïda. Pensar que tinc una madrastra no em fa cap gràcia. Vull una família nuclear, una família de caps de cereals, composta per la meva mare, el meu pare i jo. No m'agraden les modificacions. No m'agraden els canvis.

—Quants fills em vas dir que tenia? —pregunto, en un to despectiu. No tan sols m'ha caigut una madrastra encantadora, també tinc la sort de tenir germanastres.

—Tres —diu el pare. S'està irritant amb la meua actitud evidentment negativa.— En Tyler, en Jamie i en Chase.

—D'acord —dic—. Quants anys tenen?

Parla tot mirant un senyal de trànsit a pocs metres davant nostre. Redueix la velocitat.

—En Tyler n'acaba de fer disset, en Jamie en té catorze i en Chase... en Chase en té onze. Intenta avenir-t'hi, reina. —Em mira de cua d'ull, suplicant amb els seus ulls de color avellana.

—Oh —repeteixo. Fins ara em pensava que em trobaria un parell de marrecs que amb prou feines parlarien.— D'acord.

Mitja hora després anem per una carretera tortuosa que sembla passar pels afores de la ciutat. Hi ha arbres alts a banda i banda, amb uns troncs gruixuts i unes branques retorçades que ataquen la calor fent ombra. Totes les cases són més grans que la nostra, i totes són diferents de disseny. No hi ha dues cases iguals, ni de

forma, ni de color, ni de dimensions. El pare atura el Lexus davant d'una de pedra blanca.

—Vius aquí? —L'avinguda Deidre sembla massa normal, com si fos un carrer de Carolina del Nord. Los Angeles no hauria de ser normal. Representa que ha de ser enlluernadora, com d'un altre món, i totalment surrealista, però no ho és.

El pare assenteix, apaga el motor i aixeca el para-sol.

—Veus aquella finestra? —Assenyala una finestra del segon pis, la del mig.

—Sí.

—És la teva habitació.

—Ah —dic. No m'esperava tenir una habitació per a les vuit setmanes que passaré aquí. Però sembla una casa molt gran, o sigui que hi deu haver habitacions de sobres. M'alegro de no haver de dormir en un matalàs inflable al mig de la sala.— Gràcies, pare.

Quan intento sortir, m'adono que portar pantalons curts té pros i contres. Pro: tinc la part de dalt de les cames prou fresca malgrat la calor. Contra: se m'han enganxat les cuixes al Lexus del pare. I per això em costa un minut ben bo sortir del cotxe.

El pare va darrere, al portaequipatge, agafa la meua maleta i la deixa a terra.

—Entrem —diu, tot estirant el mànec de la maleta per arrossegar-la.

Segueixo el meu pare pel camí de pedra fins a la porta principal, de caoba i amb vidres, tal com han de ser les portes de les cases dels rics. Mentrestant, jo em miro les Converse i m'entretinc contemplant la meua

lletra que decora la goma blanca. Com a la meua maleta, hi ha lletres de cançons escrites amb retolador negre. Mirar-les em calma una mica; lleugerament, fins que arribem a la porta.

La casa en si —malgrat ser un símbol repulsiu de consumisme— és molt maca. En comparació amb la casa on m'he despertat aquest matí, podria ser un hotel de cinc estrelles. Al camí de l'entrada hi ha un Range Rover blanc aparcad. «Déu n'hi do!», penso.

—Estàs nerviosa? —pregunta el pare, dubtant davant de la porta. Em somriu perquè em tranquil·litzi.

—Una mica —reconec.

He intentat no pensar en la quantitat de coses que poden anar malament, però per dins tinc por. I si no em suporten?

—No n'has d'estar. —Obre la porta i entrem, amb la maleta darrere que rasca el terra de fusta amb les rodes.

Al rebedor ens assalta immediatament una olor carregosa d'espígol. Davant meu hi ha una escala que porta al pis i una porta a la dreta que, pel que veig per l'obertura, deu donar a la sala. Enfront hi ha una arcada que dóna a la cuina: una cuina de la qual surt una dona que ve cap a mi.

—Eden! —crida la dona. M'agafa i m'abraça, una mica impedida pel seu pit exagerat, i després s'aparta per mirar-me. Li torno la mirada. És rossa i esvelta. Per alguna raó absurda m'esperava que s'assemblés a la meua mare. Però es veu que els gustos del meu pare pel que fa a les dones, com en la manera de viure, han canviat.— Quina alegria coneixe't, finalment!

Faig un passet enrere, esforçant-me per no fer cara d'exasperació o una ganyota. Segur que el pare em portaria de dret a l'aeroport si fes una demostració així de falta de respecte.

—Hola —dic.

—Oh, tens els ulls d'en Dave! —diu ella, que segurament és el pitjor que em pot dir algú, tenint en compte que preferiria tenir els ulls de la mare.

No va ser ella la que va marxar.

—Els meus són més foscos —murmuro amb desdeny.

L'Ella no hi insisteix i porta la conversa cap a una direcció completament diferent.

—Els has de conèixer a tots. Jamie, Chase, baixeu! —crida de cara a l'escala abans de tornar-me a mirar—. T'ha parlat en Dave de la festeta que farem aquesta nit?

—Una festeta? —repeteixo. No tenia les festes a la meua llista de Coses a Fer a Califòrnia. I encara menys quan els convidats són tots desconeguts.— Pare? —El miro de gairell, fent un esforç per no llançar-li una mirada assassina, i arquejo les celles.

—Farem una barbacoa amb els veïns —explica—. No hi ha millor manera de celebrar l'estiu que amb una bona barbacoa.

Tant de bo callés. Francament, ni m'agraden els grups grans de gent ni les barbacoes.

—Mira que bé —dic.

Se senten passos forts i dos nois baixen trotant l'escala, saltant els graons de dos en dos i fent ressonar la fusta.

—Aquesta és l'Eden? —diu el més gran dels dos en veu baixa a l'Ella, però el sento igualment.

Deu ser en Jamie. El petit amb els ulls més grossos deu ser en Chase.

—Hola —dic. Aixeco els llavis en un somriure. Pel que recordo de la conversa al cotxe, en Jamie té catorze anys. Malgrat tenir dos anys menys, és tan alt com jo.— Com va?

—Anar fent —diu en Jamie. És obvi que és fill de l'Ella. Els ulls blau clar i els cabells rossos llisos deixen clara la relació.— Vols prendre alguna cosa?

—No, gràcies —dic. Per la postura dreta i el seu intent de ser educat, es veu que és madur per a la seva edat. Potser encara ens entendrem.

—Chase, no penses saludar l'Eden? —incita l'Ella.

En Chase sembla molt reservat. També ha heretat els gens impol·luts de l'Ella.

—Hola —murmura, sense mirar-me als ulls—. Mare, que puc anar a casa d'en Matt?

—Sí, i tant, fill, però torna abans de les set —diu l'Ella. Em pregunto si deu ser la mena de mare que et castiga per deixar caure molles a la catifa de la sala o de la mena que tant li fa si desapareixes dos dies.— Recorda que fem la barbacoa.

En Chase fa que sí i passa pel meu costat, obre la porta i la torna a tancar ràpidament sense dir ni adéu.

—Vols que li ensenyi la casa, mare? —pregunta en Jamie, quan el petit se n'ha anat.

—M'agradaria —responc jo en comptes d'ella.

Segur que la companyia d'en Jamie serà millor que

la del meu pare o la de l'Ella o la de tots dos alhora. No sé per què hauria d'estar amb persones amb qui no tinc gens de ganes d'estar. Així que, de moment, em conformaré amb els meus germanastres nous i meravellosos. Segur que ells ho troben tot tan estrambòtic com jo.

—Em sembla molt bé, Jay —diu l'Ella. Sembla contenta de no haver d'ensenyar-me on és el lavabo.— Acompanya-la a la seva habitació.

El pare em fa un cop sec de cap i somriu.

—Serem a la cuina, si necessites res.

Intento no fer una rialleta sarcàstica i en Jamie m'agafa la maleta i l'estira escala amunt. Ara mateix, l'únic que necessito són unes cames bronzejades i aire fresc i segur que no ho tindrè si em quedo a casa amb el meu pare.

Quan em giro per seguir en Jamie, sento el meu pare.

—On és en Tyler? —murmura.

—No ho sé —diu l'Ella.

Les seves veus es perden a mesura que ens allunyem, però encara sento el que li contesta el pare.

—O sigui que l'has deixat marxar?

—Sí —diu l'Ella, abans que i ja no se senti res més.

—Tens l'habitació de davant de la meva —diu en Jamie quan arribem al replà—. És la més maca. La que té millor vista.

—Em sap greu. —Ric una mica i intento somriure tota l'estona mentre em guia cap a una de les cinc portes. Però no puc evitar mirar enrere cap al passadís de

baix, i em fixo en els cabells rossos a l'esquena de l'Ella, que travessa l'arcada de la cuina.

M'imagino que és de la mena que tant li fa que desapareguis.